



ศีลห้าคืออุบายสร้างความรัก

The Five Precepts as the Way for Love-Kindness

เนื่องในโอกาสบำเพ็ญกุศล ๔๐ วัน เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๒

อุทิศถวาย พระราชสังวรญาณ (พุทธ ฐานิโย) วัดป่าสาลวัน จ.นครราชสีมา



หลวงพ่อบุช ฐานิโย

☐ พุทธวาทะ

“พระพุทธเจ้าปรารถนาให้มนุษย์มีความรักกัน จึงชักชวนให้ปฏิบัติ ‘ศีล ๕’ เพราะการไม่ฆ่าก็เป็นเหตุให้รักกัน การไม่ลักขโมย จีบลิ้น น้อ โกง ก็เป็นเหตุให้รักกัน การงดเว้นมุสาวาท สุรา ก็เป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้เกิดความรักกัน เมื่อมนุษย์ต่างมีความรักกันก็มีแต่ความสงบสุข”



ขอโอกาสต่อครูบาอาจารย์ ขอแสดงความยินดีที่ทุกท่านทั้งหลายมีชีวิตรอดจากอันตรายมาจนกระทั่งจบถึงวันขึ้นปีใหม่ ปีเก่าที่ผ่านไป เราได้สร้างคุณงามความดีโดยอาศัย กาย วาจา และใจ เป็นพื้นฐานแห่งการสร้างคุณงามความดี เพราะอาศัยคุณงามความดีนั้นๆ เราจึงมีอายุผ่านพ้นอันตรายมาได้ด้วยดี เพราะอาศัยการที่เราให้คุณความดี คือ “บุญกุศล” ส่งให้เรามีชีวิตยืนยาวมาถึงขนาดนี้ ทุกท่านไม่ควรประมาทในการที่จะบำเพ็ญทาน-ศีล-ภาวนา “ทาน-ศีล-ภาวนา” เป็นแผนการสร้างคุณงามความดี

โดยปกติแล้ว กายกับใจของเราเป็นสภาวะธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งจัดเข้าในหมวดหลักธรรม ซึ่งเรียกว่า “สังขาร” สังขารตัวนี้เรียกว่า “อุปาทินกสังขาร” คือ “สังขารที่มีใจครอง” トラบไตที่กายเรายังมีใจครองอยู่ กายของเราก็เป็น “อุปาทินกสังขาร” ถ้าใจตัวนี้อูตริทิ้งกายหนีไปเสีย ร่างกายก็จะกลายเป็นเพียง “วัตถุธรรม” อย่างหนึ่ง ทอดทิ้งทับถมแผ่นดิน มีแต่จะเนาเปื้อยผุพังไปตามสภาพความเป็นจริงของ “ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ” ที่เราอาศัยอยู่ ณ ปัจจุบันนี้ ก็คือ “ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ” ที่มาเป็นร่างกายของเราเอง “ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ” ภายนอกเป็นเครื่องอุปกรณ์บำรุงเลี้ยง “ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ” ภายในให้ทรงชีพอยู่ อาหารที่เราบริโภคสักครู่นี้เป็น “ธาตุดิน” น้ำที่ดื่มเข้าไปเป็น “ธาตุน้ำ” ความอบอุ่นที่ได้จากดวงอาทิตย์เป็น “ธาตุไฟ” ลมหายใจเข้า-ออกเป็น “ธาตุลม” ทั้งภายนอกและภายในอาศัยซึ่งกันและกัน

สังขารที่เราได้มา คือ “กาย” กับ “ใจ” เราได้มาด้วย “บุญ” เพราะเราเชื่อมั่นในคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “บุญเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้เราใช้ชีวิตอยู่” คนจะมีอายุสั้น อายุยาว มีโรคภัยไข้เจ็บ มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ เพราะอาศัย “บุญ” เป็นเครื่องเกื้อหนุน คนทำปาณาติบาตมีอายุสั้น คนดื่มสุราเมรัยมีสติปัญญาเสื่อมทราม ดังนั้น หลักการที่เราจะปฏิบัติเพื่อให้



เกิดผลชนิดหนึ่งขึ้นมา ซึ่งเรียกว่า “บุญ” ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญภาวนา “ทาน-ศีล-ภาวนา” นี้ ถ้าท่านผู้ใดสามารถที่จะบำเพ็ญให้เกิดผล จนสะสมเอาไว้ในใจมากมายพอสมควร “บุญกุศล” นั้น จะมีพลังงานกลายเป็นตัว “สังขาร” ชนิดหนึ่ง “สังขาร” ตัวนี้ เรียกว่า “บุญญาภิสังขาร” สังขารร่างกายของเรา “เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย” ในเมื่อเกิดมาแล้ว ย่อมเป็นไปตามกฎของบุญของกรรม เราตกแต่งไม่ได้ เพราะ “บุญกรรม” เก่าของเราแต่งมาอย่างนั้น เรามีอายุสั้นเพราะอาศัยบุญที่เรา ตกแต่งมาน้อย เรามีอายุยาวเพราะอาศัยบุญที่เราตกแต่งมามาก เมื่อเป็นเช่นนั้น เกิดมาชาตินี้ภพนี้ ชีวิตเราผ่านพ้นอันตรายมาได้แล้วปีหนึ่ง เราก็ควรจะ ได้สร้างบุญ สร้างกุศล มากๆ

ที่นี้แผนการสร้างบุญกุศล ก็คือ การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญภาวนา เรานับถือ พระพุทธศาสนา มีพระพุทธเจ้าเป็นองค์ประธาน พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ดีรู้ชอบด้วยพระองค์เอง และรู้ กฎความจริงของธรรมชาติชนิดหนึ่งซึ่งเป็นไปตามกฎธรรมดา ซึ่งเรียกว่า “อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” ทุกสิ่งเกิด มีความเกิดขึ้น ทรงตัวอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ในที่สุดก็สลายตัว กฎอันนี้ใครคัดค้านไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้ จะต้องประสบกันอยู่ทุกคน เพราะมันเป็นกฎธรรมดาชนิดหนึ่ง

เมื่อเราได้รับฟังโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าในข้อที่ว่า เรามีกรรมเป็นของของตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม เราจะทำกรรมอันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะต้องได้รับผลของกรรมนั้นแน่นอน

คนเรามีกายกับใจ ทำอะไรลงไปโดย “เจตนา” คือ “ความตั้งใจ”

เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วะทามิ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม”

ในศาสนาอื่นๆ ศาสนาคริสต์ พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก สร้างมนุษย์ และสร้างสัตว์ทั้งหลาย ศาสนาพราหมณ์ พระพรหมเป็นผู้สร้างโลก สร้างมนุษย์ และสร้างสัตว์ทั้งหลาย แต่พระพุทธเจ้าของเรานี้ ไม่เคยประกาศกล่าวอ้างว่า พระองค์ได้สร้างอะไรขึ้นมาในโลกนี้ แต่พระองค์ประกาศทำ ทายว่า พระองค์รู้ “ความจริงของโลก” นี้เป็นมติของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สร้างอะไรจริงๆ แต่พระองค์รู้ “ความจริงของโลก” รู้ว่าสัตว์เกิดมา เพราะอะไร สัตว์มีความสุขความเจริญเพราะอะไร สัตว์ทั้งหลายมีประเภทต่างๆ กันเพราะอะไร

กัมมัง สัตเต วิภะชะติ

“กรรมย่อม จำแนกสัตว์ให้เป็นต่างๆ กัน”

เมื่อเป็นเช่นนั้น พระพุทธเจ้าทรงทราบ “หลักและกฎแห่งความจริง” อันหนึ่ง หลักและกฎ ความจริงอันนั้นเป็นสิ่งที่ เป็นจริงโดย “กฎของธรรมชาติ” แล้วใครจะปฏิเสธไม่ได้ ส่วนกฎความ จริงที่พระพุทธเจ้าทรงทราบนั้น พุทธบริษัทควรสนใจและทำความเข้าใจ ได้แก่ “บทบัญญัติ” ที่ให้



เราปฏิบัติตาม และกฎอันนี้เมื่อกาลละเมิดล่วงเกินแล้วเป็น “บาป” ทันที ถ้าจะว่าบาปก็เป็นบาปทันที เมื่อทำลงไปแล้ว ภายหลังมาเรารู้สึกสำนึกขึ้นมาว่า อันนี้มันไม่ดี เราทำเล่นๆ แต่เราไม่ต้องการผลตอบแทน มันก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็น “กฎธรรมชาติ” เปรียบเหมือนเราเอมมือจี้ลงไปบนกองไฟหรือเอามือไปหยิบถ่านไฟแดงๆ ร้อนๆ ในเมื่อหยิบแล้ว ในใจเรานึกว่า เราปรารถนาความเย็น ต้องการความเย็น จากถ่านไฟหรือไฟที่กำลังลุกโชนอยู่นั้น เราก็คงจะไม่ได้ความเย็น เราจะได้แต่ความร้อน เพราะธรรมชาติของไฟมันมีแต่ความร้อน อันนี้กฎที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติให้เราประพฤติปฏิบัติ ซึ่งเป็น “กฎความจริงโดยธรรมชาติ” นั่นก็เช่นเดียวกัน

“กฎธรรมชาติ” นั้น คือ อะไร ท่านเคยคิดหรือไม่ กฎธรรมชาติอันนี้เป็นหลักปฏิบัติโดยตรง และดูเหมือนจะมีไม่มาก มีเพียง ๕ ข้อ เท่านั้น คือ “ศีล ๕” ที่ท่านได้สมาทานมาแล้ว การประพฤติผิด “ศีล” ๕ ข้อ *คนสมาทานศีลประพฤติผิดก็ “บาป” คนไม่สมาทานศีลประพฤติผิดก็ “บาป”* คนในศาสนาคริสต์ประพฤติผิดก็ “บาป” พระพรหมผู้สร้างโลกสร้างมนุษย์ประพฤติผิดก็ “บาป” ทำแล้วบาปทันที เพราะเป็น “กฎธรรมชาติ” พระพุทธเจ้าทรงทราบความจริงอย่างนี้ ฆ่ากันบาปทันที ขโมยของกันบาปทันที จีบสั่นล้อ โกงบาปทันที ช่มเหล่งน้ำใจ คือ ละเมิดลูกเมียของใครซึ่งเขาหวงแห่บาปทันที โกงหลอก หลอกหลวง ทำให้ผู้อื่นต้องเสียเกียรติยศ ทรัพย์สินสมบัติ ชื่อเสีย “บาปทันที” มั่วเมาในสิ่งที่จะทำให้เราเสียผู้เสียคนบาปทันที ทำลงไปแล้วนี้กว่าฉันทำเล่นๆ ไม่เอาบาป มันก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะมันเป็น “กฎธรรมชาติ”

นี่คือ “ความจริงในกฎแห่งการปฏิบัติ” และนักปราชญ์ทั้งหลายยอมรับ “ศีล” ๕ ประการ นี้ เป็น “มนุษยธรรม” เป็นธรรมประจำมนุษย์ พระพุทธเจ้าจะมีหรือไม่มีก็ตาม ยังมีผู้ปฏิบัติ “ศีล ๕” อยู่ ถึงไม่ทั่วไป แต่ก็ยังมีคนปฏิบัติอยู่ไม่ขาดทุกยุคทุกสมัย ดังนั้น ท่านจึงยอมรับว่าเป็น “มนุษยธรรม” ที่เรียกว่า เป็น “มนุษยธรรม” ก็เพราะมันเป็นคุณธรรมปรับพื้นฐานความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์

และมีอีกประเด็นหนึ่งที่เราจะต้องทำความเข้าใจ “ทำไมพระพุทธเจ้าท่านยกย่องให้ปฏิบัติศีล ๕” โดยวิสัยของพระพุทธเจ้าทรงไว้ซึ่งพระมหากรุณาคุณ ทรงเมตตาสงสารสัตว์โลก ที่พระพุทธเจ้าทรงชักจูงให้เราปฏิบัติ “ศีล ๕” ก็เพราะปรารถนา “ความรัก” คนเราทุกคนต้องการความรัก ถ้าไปมองดูหน้าใคร เขาทำหน้าบึ้งๆ ทำทีแสดงท่าทางโกรธ เราชักจะไม่พอใจ เพราะรู้ว่าเขาไม่มีความรัก เขามีแต่ความโกรธ พระพุทธเจ้าปรารถนาให้มนุษย์มีความรักกัน จึงชักชวนให้ปฏิบัติ “ศีล ๕” เพราะการไม่ฆ่าก็เป็นเหตุให้รักกัน การไม่ลักขโมยจี้สั่นล้อ โกงก็เป็นเหตุให้รักกัน การงดเว้นมุสาวาท สุรา ก็เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดความรักกัน เมื่อมนุษย์ต่างมีความรักกันก็มีแต่ความสุข ดังนั้น “ศีล ๕” จึงเป็นคุณธรรมป้องกันไม่ให้มนุษย์เกิดมีการฆ่ากัน

และศีล ๕ ประการนี้ เป็นคุณธรรมสำหรับ “ตัดกรรม-ตัดเวร-ตัดผลเพิ่มของกิเลส” เคยได้ยินว่า มีผู้ทำ “พิธีตัดกรรม-ตัดเวร” ในเมื่อพูดถึงเรื่อง “การตัดกรรม-ตัดเวร” บางท่านอาจมีความ



สงสัย “กรรม” นั้นมันตัดได้หรือเปล่า “กรรม” ที่ทำลงไปแล้ว ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม ไม่มีทางที่จะทำ “พิธีตัดกรรม-ตัดเวร” นั้นได้ ถ้าใครต้องการจะ “ตัดกรรม-ตัดเวร” ให้เป็นสิ่งที่แน่นอนกันจริงๆ ก็ให้มี “ศีล ๕” ซึ่ง “ศีล ๕” แต่ละข้อลงท้ายว่า “เวรมณี” คำว่า “เวระ” แปลว่า “เวร” ซึ่ง “เวร” ก็คือ สิ่งที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ “ผูกพยาบาท” เมื่อมีการผูกพยาบาทอาฆาต ก็ต้องมี “การฆ่ากัน” ประทุษร้ายซึ่งกันและกัน ถ้าใครอยากหมดกรรมหมดเวร ต้องมี “ศีล ๕” เพราะ “ศีล ๕” เป็นอุบาย “ตัดกรรม-ตัดเวร” และ “ศีล ๕” ยังเป็นขอบเขตของการใช้กิเลสให้เกิดประโยชน์โดยความเป็นธรรม

กฎความจริงของสังคัม โลก ทั้งอดีต ปัจจุบัน และ อนาคต มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เพียง ๔ อย่าง คือ

๑. ความมีลาภ
๒. ความมียศ
๓. ความมีสรรเสริญ
๔. ความมีสุข

ในทางตรงกันข้าม เราไม่ปรารถนาความเสื่อมลาภ ความเสื่อมยศ นินทา ความทุกข์ จริงหรือเปล่า เราลองพิจารณาดูซิว่า เป็นความจริงหรือเปล่า

คนเราทุกคนมีสิทธิเสรีภาพในการแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ด้วยกันทั้งนั้น ใครมีความคิด สติปัญญาเพียงใด แค่นั้น ย่อมมีความทะเยอทะยานกันไป แต่ว่าการแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ควรจะมีขอบเขต ขอบเขตของการแสวงหาสิ่งเหล่านี้ ก็คือ “ศีล ๕” อีกนั่นแหละ โดยเอา “ขันติ” ความอดทนขึ้นมาเป็นประธานไว้ก่อน พระพุทธเจ้าทรงเทศนามาตลอดเวลา ๔๕ ปี เมื่อสรุปหลักคำสอนที่เป็นแนวทางปฏิบัติ ก็มารวมอยู่ที่ “ขันติ” คือ ความอดทน

ขันติ ประระมัง ตะโป ตีติกขา

“ความอดกลั้น ความทนทาน เป็น “ตบธรรม” คือ ความเพียรพยายามอย่างยิ่ง”

ปฏิบัติได้ โดยอาศัย “ศีล ๕” เป็นหลัก เวลาโกรธให้นึกถึง “ปาณาติบาต” เอาไว้ ทีนี้ถ้าโกรธมาแล้ว ใจคิดอยากจะทำ อยากจะฆ่า อยากตี อดทนเอาไว้ โดยนึกว่าพระพุทธเจ้าฆ่าค่าดีไม่เป็น เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าแล้วเราต้องปฏิบัติตาม

เมื่อเกิดความโลภขึ้นแล้ว ถ้านึกออกไปว่า อยากจะแสวงหาผลประโยชน์ในทางที่ไม่ชอบ ด้วยเหตุผลและธรรม ก็ให้นึกถึงศีลข้อ “อทินนาทาน” เอาไว้ พระพุทธเจ้าขโมยไม่เป็น น้อ โกงไม่เป็น ลักจี้ปล้นไม่เป็น เราก็หยุดทันที

หากจิตใจออกนอกกลุ่มออกทาง ไม่อยู่ในขอบเขต เช่น สามีนอกใจภรรยา ก็ให้นึกถึงศีลข้อ “กาเมสุมิฉวาร” เอาไว้ พระพุทธเจ้าท่านไม่ปฏิบัติเช่นนั้น เราก็ไม่ควรปฏิบัติ



ถ้าช่วงใดนึกสนุกขึ้นมา อยากจะโกหกหลอกลวงคนโน้นคนนี้ นึกถึงศีลข้อ “มสา” เอาไว้ พระพุทธเจ้าไม่ปฏิบัติเช่นนั้น เราก็ต้องปฏิบัติตาม

หากสิ่งใดที่มันมัวเมาเกินไป จนทำให้เราเสียผู้เสียคน มัวเมาในการพนัน มัวเมาในการเที่ยว มัวเมาในการใช้จ่ายโดยไม่ขอบเขต นึกถึงศีลข้อ “สุรา” เอาไว้ สุราตัวนี้ไม่เฉพาะแค่ดื่มเหล้าอย่างเดียว ความเมานี้ โดยปกติ คนเรามีความเมาอยู่ ๒๕% ทุกคน เมื่อเรามีความเมาเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว เอาสิ่งซึ่งไปทำลายประสาทเพิ่มเข้าไป ก็จะทำให้เกิดความมึนเมายิ่งขึ้นไปอีก เมื่อเราเกิดความเมาแล้ว จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า จะเอาดีกับพระพุทธเจ้า ก็ต้องนึกถึงศีลข้อนี้ โดยอาศัย

ศีล ๕ นี้ ถ้าใครปฏิบัติได้

๑. ได้บำเพ็ญอุกฤษฏ์
๒. ทำให้จิตเกิดความเมตตาปราณี
๓. ได้ความรัก
๔. ป้องกันไม่ให้เกิดมีการฆ่ากัน
๕. ปรับพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์

เมื่อเรามี “ศีล ๕” บริสุทธิ์บริบูรณ์ดี ความเป็นมนุษย์ของเราก็สมบูรณ์ กายเป็นปกติ วาจาเป็นปกติ ในเมื่อกาย วาจา ปกติ ใจก็พลอยปกติไปด้วย เมื่อเราไม่ฆ่าใคร ใครหนอจะมาฆ่าเรา เมื่อเราไม่ประทุษร้ายใคร ใครหนอจะมาประทุษร้ายเรา เราเคารพในสิทธิเสรีภาพของมวลมนุษย์ด้วยกัน คนอื่นเขาก็ต้องเคารพต่อเรา

วันทะ โภ ปฎิวันทะนัง

“ผู้ให้ย่อมได้รับการให้ตอบ”

โปะชะ โภ ชะพะเต โปะชัง

“ผู้บูชาย่อมได้รับการบูชาตอบ”

นี่คือ แผนการปฏิบัติเพื่อละชั่วและเป็นอุบายตัดผลเพิ่มของกิเลส เป็นอุบายตัดผลเพิ่มของบาปกรรม

กิเลสมันจะถูกบั่นทอนกำลังลงได้ เพราะเรายึดมั่นในการปฏิบัติ “ศีล ๕” ถ้าใครเคร่งในการปฏิบัติ “ศีล ๕” โลก โกรธ หลง มีในใจก็ช่างมัน อย่าไปสนใจ แต่เราเอาอย่างเดียว คือ ไม่ลุอำนาจ เมื่อโกรธแล้วอดทน เมื่อโลภแล้วอดทน ไม่ละเมิด “ศีล ๕” ก็จะเป็นการบั่นทอนพลังของความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้น้อยลง เมื่อเราหัดอดทน จิตของเราคล่องตัวต่อการอด อดเสียจนกระทั่งกลายเป็นความเคยชิน ที่แรกเรายังใจอดทน บางทีก็น่าจะละเมิดเหมือนกัน แต่ก็อดทนไป อดไปจนใจมันทนต่อความอด มันชำนาญต่อความอด คล่องตัวต่อความอด มันก็กลายเป็นความเป็นไปเอง โดยธรรมชาติ ต่อไปเจตนาที่ตาม ไม่เจตนาที่ตาม ตั้งใจก็ตาม ไม่ตั้งใจก็ตาม เราจะมี “ศีล ๕” เป็น



เครื่องประกันความปลอดภัยของสังคมอยู่ตลอดเวลา นี่คือ แผนการปฏิบัติเพื่อละเว้นความชั่ว ที่นี้
เมื่อเราตั้งใจจะชั่วได้โดยเด็ดขาด มันก็กลายเป็น “ความดี”

ในสมัยปัจจุบัน มีสิ่งที่เราจะต้องระมัดระวังกันอยู่ไม่น้อย พุทธบริษัทของเรา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง นักปฏิบัติทั้งหลาย เหลือๆ ก็ไปเปลี่ยนศาสนาพุทธให้กลายเป็นศาสนาอื่น โดยไม่รู้ตัว จุดเริ่ม
มันอยู่ตรงเมื่อภาวนา “พุทฺโธ-พุทฺโธ”... “อุบหนอ-พองนอ”... “สัมมาอรหัง-สัมมาอรหัง”... พอจิต
สงบลงไป เกิดแสงสว่างขึ้นมา ในช่วงแรกๆ ที่จิตสงบ ความสว่าง จะพุ่งออกไปข้างนอกจาก
ศูนย์กลางตรงหน้าผาก จนเกิดแสงสว่างไสวไปหมด ประเดี๋ยวก็เกิดเป็น “ภาพนิมิต” ขึ้นมา บางทีก็
ไปเห็นเทวดา บางทีก็เห็นเป็นภาพพระพุทฺธเจ้า เห็นภาพพระอิศวร พระนารายณ์ บางทีก็ไปเห็น
ภาพเจ้าแม่กวนอิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องเจ้าแม่กวนอิม เวลานี้กำลังฮิต หากใครเพ่งนิมิตออกไป
ข้างนอก แล้วสำคัญว่า อ้อ นี่คือ ผู้วิเศษจะมาช่วยสมมติ ช่วยญาณ (ปัญญาหยั่งรู้) ของเราให้แก่กล้า
ขึ้น ก็เลยน้อมใจเอาสิ่งเหล่านั้นเข้ามา เมื่อเราน้อมใจเอาเข้ามาแล้ว ภาพนิมิตจะก้าวเข้ามา ก้าวเข้ามา
บางทีก็วิ่งชนเข้ามา เข้ามาสิงสู่อยู่ในใจของเรา ในเมื่อสิ่งเหล่านั้น เข้ามาสิงสู่ในใจของเรา จิตที่สงบ
เป็นสมมติ มีปีติ มีความสุข มีความปลอดภัย จะเปลี่ยนสภาพทันที หัวใจเหมือนถูกบีบ จิตใจที่
เป็นอิสระจะกลายเป็นสิ่งที่ตกอยู่ในอำนาจของสิ่งนั้น

ต่อไปอำนาจของภาพนิมิตนั้น จะชักจูงจิตของเราให้เป็นไปสารพัด โดยจะชักจูงให้จิตของ
เราเป็นไป แต่ก็จะสามารถรู้เรื่องอดีต อนาคต ปัจจุบัน ได้เป็นอย่างดี บางทีอาจจะรู้ว่า เมื่อก่อนนี้
คนโน้นเป็นแม่ คนนี้เป็นลูก คนโน้นเป็นพ่อ คนโน้นเป็นอาจารย์ คนนี้เป็นนั่นเป็นนี่ หนักๆ เข้าก็
กลายเป็นผู้วิเศษ ที่ยิ่งใหญ่ตั้งแต่ชาติก่อน ภพก่อน ในเมื่อถูกวิญญูณมันเข้ามาหลอกลวง เข้ามา
โกหก ความรู้ในอดีตกับปัจจุบันมันตัดกันไม่ขาด ถ้าวิญญูณนั้นบอกว่า “ท่านนี้เป็นเจ้าเป็นจอม
ตั้งแต่ชาติโน้นๆ” ความรู้สึกในปัจจุบันกับอดีต มันตัดกันไม่ขาด เลยสำคัญว่า “เราเป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่”
อย่างบางที อาตมาเคยเห็นพระอายุพรรษาน้อยๆ เกิดมาทีหลัง อายุยังไม่ถึงไหน ไม่ถึง ๔๐ บอกว่า
“เราเจ้าพ่อ” เป็นหลวงพ่อนั่น หลวงพ่อนี้ อายุตั้ง ๑๐๐ ปี ๒๐๐ ปี ๓๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี ก็มี คนเกิดมาใน
ภพนี้ ชาตินี้ ชีวิตนี้ อายุไม่ถึง ๓๐ ปี แล้วไปกล่าวอ้างว่า มีอายุตั้ง ๒๐๐ ปี ๓๐๐ ปี ความรู้สึกว่ามีอายุ
๒๐๐ – ๓๐๐ ปี นี้ มาจากอำนาจของวิญญูณที่เข้ามาสิง แล้วลงผลสุดท้าย เราก็เปลี่ยนศาสนาพุทธ
ให้เป็นศาสนาอื่น (“ลัทธินอกพระพุทธศาสนา ๓”-ติดตายคนนะ ได้แก่ ลัทธิกรรมเก่า ลัทธิพระเป็น
เจ้า และลัทธิเสียงโชน ส่วนผู้ที่เป็นสาวก เรียกว่า “อัญญุเดียรถีย์” หรือ “เดียรถีย์”) นี่คือ ภัยอันตราย
ของนักปฏิบัติที่ควรระวังจะสังวรระวัง อาตมาขอให้คิดเป็นเครื่องเตือนใจเอาไว้ สิ่งเหล่านี้ในคัมภีร์ท่าน
อาจไม่ได้กล่าวเอาไว้ แต่หากเป็นประสบการณ์ที่ครูบาอาจารย์ท่านเคยประสบมาแล้ว

การภาวนานี้ ถ้าหากว่าเราภาวนาในตอนแรก เราอาจภาวนา “พุทฺโธ-พุทฺโธ-พุทฺโธ” อันนี้
เป็นอารมณ์จิตที่เราตั้งใจนึก เมื่อจิตสงบก็จะเกิดแสงสว่าง ถ้าจิตสว่างและจิตนิ่งอยู่เฉยๆ “ความนิ่ง
และความสว่าง” ก็เป็น “อารมณ์จิต” ที่นี้ถ้ากระแสจิตส่งออกไปข้างนอก ไปเห็นภาพนิมิตต่างๆ



นิมิตนั้น ก็เป็นแต่เพียง “อารมณ์จิต” ถ้ามันเกิดความรู้ความเห็นพิเศษขึ้นมา ก็เป็นเพียง “อารมณ์จิต” อาตมานั่งเทศน์อยู่เวลานี้ อาจมองเห็นหัวใจใครสักคนหนึ่ง อันนี้เป็นเพียง “อารมณ์จิต” อย่าไปสำคัญมันหมายความว่า มันเป็นของดีพิเศษใดๆ ทั้งสิ้น ที่นี้ความดีพิเศษที่เราพึงได้จากการภาวนานี้ คือ จิตของเรา “รู้-ตื่น-เบิกบาน” นั่นคือ

อิตตาทีปะ

“มีตนเป็นเกราะ”

อิตตะสละระณา

“มีตนเป็นที่ระลึก”

อิตตาหิ อิตตะโน นาโถ

“ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน”

อิตตะโน โจอทะยัตตานัง

“เมื่อจิตเคลื่อนไหวออกไปรับรู้อารมณ์ มีสติเตือนตน”

กำหนดหมายสิ่งรู้ทั้งหลาย สักแต่ว่าเป็น “อารมณ์จิต” รู้ไว้ก็ปล่อยวางไป ไม่ยึดเอาไว้ให้สร้างปัญหา ให้เดือดร้อน หรือทำให้เราเข้าใจผิด

อีกอย่าง ในฐานะที่เราเป็นนักปฏิบัติสมาธิภาวนา มี “พระพุทธเจ้า-พระธรรม-พระสงฆ์” เป็นสภาวะที่พึ่ง ที่ระลึก ถ้าหากสมมุติว่ามีใครเบ้าทำ “พิธีทรงเจ้าเข้าผี” เราอย่าไปว่าเขา อย่าไปตำหนิเขา เพราะความเข้าใจและทัศนคติของเขาเป็นอย่างนั้น เราดูด้วยความมีสติปัญญา ถ้าเราต้องการจะแก้ไขเหตุการณ์อย่างนั้น ให้เราภาวนาทำจิตของเราให้สงบเป็นสมาธิ ให้จิต “สงบ-นิ่ง-สว่าง-รู้-ตื่น-เบิกบาน” สึกหัดจิตให้สงบนิ่ง ถ้าจะไม่ให้วิญญาณเข้ามาสิง ด้วยอำนาจของ “พุทธะ” ที่มีในใจเรานี้ เราอธิษฐานจิตห้ามไม่ให้วิญญาณเหล่านั้นเข้ามาสิง มันก็เข้ามาไม่ได้ แต่เราหย่อนสมรรถภาพ ไม่เก่งพอ ชาวพุทธเราจึงได้แยกโทษกล่าวติเตียนซึ่งกันและกัน ถ้าหากว่าเราแน่จริง เก่งจริง สามารถทำจิตให้เป็น “พุทธะ” คือ “ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน” ได้อย่างแท้จริง ผีในประเทศไทย จะเข้ามารบกวนคนไม่ได้ ฉะนั้น เมื่อเราเห็นใครๆ เข้าทำกันอย่างนี้ที่ไหนๆ ถ้าไปตำหนิเขาว่างมาย เราก็ไปขายความโง่ ไปตำหนิว่าเขาผิดก็เป็นการประกาศความหย่อนสมรรถภาพของเรา ถ้าเราเก่งจริงก็ต้องทำอย่างที่ว่า ทำจิตให้เป็นสมาธิ แล้วเพ่งกระแสจิตไปหักห้ามเอาไว้ อย่าให้ผีเข้ามา รบกวนคน เพื่อคนทั้งหลายจะได้ปฏิบัติกันให้ถูกต้องเป็น “สัมมาทิฏฐิ” กัน

ศาสนาพุทธเป็นปรัชญาชั้นสูง ซึ่งมีแต่ “ปรมัตถธรรม” ที่เราปฏิบัติกันอยู่นี้เป็น “วิธีการ” การให้ทานเป็น “วิธีการ” การรักษาศีลเป็น “วิธีการ” นั่งสมาธิภาวนาก็เป็น “วิธีการ” แม้แต่การบวช ห่มผ้าเหลืองก็เป็น “วิธีการ” เนื่องจากพุทธศาสนามีแต่ “แก่นธรรม” ตามธรรมคา ถ้าต้นไม่มีแต่แก่น จะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ ก็ต้องอาศัยเปลือก อาศัยกระพี้ ทานทั้งหลายเป็นนักศึกษา เป็นนักรู้



ปัญญาชนพอสมควรแล้ว พอจะคิดได้ว่า ต้นไม้มันส่งอาหารไปเลี้ยงลำต้นทางไหน มันส่งอาหารไปเลี้ยงลำต้นทางเปลือก เมื่อก่อนหลวงพ่อกเคยเป็นชวานา เป็นลูกชวานา เคยทำนา ไปจองไร่จองนาที่ไหนก็เอาชวานาไปฟันๆ ต้นไม้ ฟันเปลือกกรอบๆ ออก เพียงแค่นี้ ต้นไม้ก็ตาย เพราะไม่มีทางส่งอาหารไปเลี้ยงลำต้น “ธรรมะที่มีแต่แก่น ไม่มีเปลือกหุ้มก็อยู่ไม่ได้” ศาสนา ศีลธรรม ปรากฏตัวให้ชาวโลกรู้โดย “วิธีการ” (เทคโนโลยี – Technology) เรามาบวชเป็นชีก็แสดง “วิธีการ” บวชเป็นเณรก็แสดง “วิธีการ” บวชเป็นพระก็แสดง “วิธีการ” สำหรับคฤหัสถ์ผู้นับถือพระพุทธศาสนาโดยทั่วไปก็มีการปฏิบัติ ๕ ข้อ คือ “ศีล ๕” แม่ชีมี ๘ ข้อ สามเณรมี ๑๐ ข้อ พระมี ๒๒๗ ข้อ อันนี้คือ “วิธีการ” เป็นเปลือกหุ้ม “แก่นธรรม” เพราะฉะนั้น ผู้ที่มุ่งหวังจะปฏิบัติธรรมให้ถึงแก่น ต้องรักษาเปลือกให้ดี อย่าไปกะเทาะเปลือกมันเสีย

“ศีล” เป็น “ต้นของพรหมจรรย์” ศีลมีประสิทธิภาพปรับพื้นฐาน กาย วาจา ให้สงบเรียบร้อย “ศีล” เป็นสิ่งที่ปรับพื้นฐานความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์ เพื่อรองรับคุณธรรมเบื้องสูงขึ้นไป คือ “สมาธิ” และ “ปัญญา” เมื่อมี “ศีล” บริสุทธิ์สะอาดคิดแล้ว กายปกติ วาจาปกติ ใจก็ปกติไปด้วย จะนั่งทำสมาธิอยู่ในป่าในบ้ายก็สบายใจ จะไปนั่งสมาธิหลับนอนที่ไหนก็สบายใจ เพราะเราไม่ไปทำความเดือดร้อนให้ใคร เราจึงไม่หวาดระแวงภัย เมื่อเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์แล้ว ก็คล้ายๆ เป็นผู้สละชีวิตเพื่อบูชา “พรหมจรรย์” (หมายถึง จริยะอันประเสริฐ การครองชีวิตประเสริฐ ความประพฤติเว้นเมถุน ความหมายสำคัญที่พระพุทธเจ้าตรัสเป็นหลัก คือ อริยมรรค และ พระศาสนา) อานุกาของความเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ อาตมาจะนำอดีตสักเรื่องหนึ่งมาเล่าให้ฟัง

มีนักเลงโตคนหนึ่ง เป็นนักเลงขนาดจีปัดัน ภายหลังถูกเจ้าหน้าที่จับไปติดตะรางตลอดชีวิต แต่ท่านจำคุกได้ ๑๔ ปี ก็ได้รับพระราชทานอภัยโทษออกมา พอออกมาเดินออกเรือนจำ ก็เข้าร้ายขายผ้าจิวร ขอมือไหว้ของบริวารเอาไปบวช คนขายสบงจิวรก็ให้ เพราะรู้ว่านายคนนี้เป็นโจรประเดี๋ยวจะมาประทุษร้ายเอา ก็ให้ด้วยความจำใจ พอหมดได้บริวารแล้วก็ไปหาพระอุปัชฌาย์ ซึ่งอุปัชฌาย์ก็รู้ว่านายคนนี้เป็นโจรหัวโจก ถ้าไม่บวชให้จะฆ่าเอา พอบวชแล้ว ผู้บังคับบัญชาก็ดูท่านอุปัชฌาย์ว่า “เอาคนอะไรมาบวช ประเดี๋ยวก็ฆ่าฆ่าพระฆ่าเณรตายหมด” แต่ท่านบอกว่า “ไม่ทำหรรอก เลิกแล้ว ความประพฤติชั่วทั้งหลายหยุดแล้ว ไม่ทำอีกต่อไป ขออาศัยอยู่ในสำนักอุปัชฌาย์สักปีหนึ่ง ก็จะออกธุดงค์”

เมื่อท่านอยู่ครบหนึ่งปี ท่านก็ไปรุดงค์ในดงมะอี่ ดงมะอี่อยู่ตรงอำเภออำนาจเจริญ (ปัจจุบันเป็นจังหวัดอำนาจเจริญ) ใกล้ถึงจังหวัดนครพนม ระหว่างทางที่อำเภออำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี ไปถึงจังหวัดนครพนม เมื่อก่อนเป็นป่าข้างดงเสื่อทั้งนั้น เหมือนกับดงพญาไฟจากโคราชมากรุงเทพฯ นี้แหละ มีแต่ภัยอันตราย เมื่อท่านเข้าไปอยู่ที่นั่น ท่านไปอยู่องค์เดียว ไปอยู่ที่พลาญหิน กลดที่ท่านแบกไปหนัก ท่านจึงไม่กาง ไปนอนอยู่บนก้อนหิน พอดตกค่ำ เสื่อก็ออกมาเปื้อนๆ มานั่งห้อมล้อมท่านอยู่ หลวงพ่อกเคยอยู่ป่า เคยเห็นเสื่อ มันจ้องตะครบสัตว์หรือคน เมื่อมันเห็น



สัตว์ มันจะนอนหมอบลงกับพื้น แล้วทำหูทำตามหลอกล่อให้เราผลอ แล้วมันจะกระโดดตะครุบ แต่ว่าเสือที่มาเฝ้าหลวงตาคันนี้ (ชื่อหลวงตาสน เป็นคนจังหวัดศรีสะเกษ เป็นลูกน้องเสืออ่วม เสือขงค์ ในประวัติศาสตร์สมัยกรมหลวงสรรพสิทธิประสงค์ ครองเมืองอุบล) พอท่านเห็นเสือออกมา ท่านก็บอกว่า

“เสือเอ๊ย ไปกินมันซะ มันเป็นโจร มันฆ่าผู้ฆ่าคน มามากต่อมาก ไปกินมันหมดกรรมหมดเวร ไปหน่อย”

เสือกก็ไม่กิน นั่งเฝ้าเฉยๆ

“อ้อ! ทำไมมันไม่กิน เดี่ยวจะเดินไปให้มันกิน”

ท่านก็ลุกจากที่นั่งเดินเข้าไปหามัน ไปหาตัวที่มันใหญ่ที่สุด มันนั่งอยู่นั้น หัวท่านกับหัวมันสูงเท่ากัน ท่านเดินไปและเอื้อมมือไปตบหัวมัน มันก็โดดเข้าป่าไป แปลกมาก เหลือเชื่อพอท่านเล่าจบลง ท่านก็บอกว่า

“จะเชื่อก็ตาม ไม่เชื่อก็ตาม แต่เรื่องมันก็เป็นไปแล้ว พูดยุติก็คล้ายโกหก มีที่ไหนเสือจะไม่กัดคน”

ท่านว่าอย่างนั้น แต่ท่านบอกว่า

“การที่เรามีศีลบริสุทธิ์สะอาดดีแล้ว แม้อคิดเราจะมี ความชั่วช้าลามกสักปานใดก็ตาม แต่เมื่อเราตั้งเจตนางดเว้นบาปความชั่ว โดยอาศัยศีลเป็นหลักปฏิบัติให้บริสุทธิ์บริบูรณ์แล้ว เป็นผู้สละแล้วซึ่งชีวิตและร่างกาย สิ่งที่เราสละนั้น เราไม่หวงแหน อย่างแต่ มนุษย์จะไม่เอา แม้แต่สัตว์เดรัจฉานมันก็ไม่ต้องการ เหมือนกับที่เราสละชีวิตแล้ว เสือมันก็ไม่อยากกิน ไม่อร่อย”

ท่านว่าอย่างนี้ อันนี้เป็นตัวอย่างของผู้มีศีลบริสุทธิ์สะอาดดี

ดังพระรุดงคกรรมฐาน ครูอาจารย์ อาจารย์เสาร์ กั้นตสีโล อาจารย์มั่น ภูริทัตโต ท่านเดินทางไปในป่าในดงรกๆ เต็มไปด้วยสัตว์สิ่งที่คุณร้าย อาตมาเคยเดินย่องๆ ไปดูแถวถ้ำเชียงดาว ระหว่างทางจากเชียงดาวมาอำเภอพร้าว เดี่ยวนี้ก็ยังเป็นป่าดงดิบอยู่ เขาบอกว่าเป็นเส้นทางที่พระอาจารย์มั่นเดินรุดงค์ ถามชาวบ้านว่า ทางเสวยยังมีอยู่หรือเปล่า “โห... ยังมีอยู่” เขาพูดอย่างภาษาชาวบ้านว่า เดี่ยวนี้ก็ยังมีอยู่เหมือนอย่างกับหมู-ไก่ ในบ้านแหละ นี่ลองคิดดู สมัยโน้นทางรถยนต์ยังไม่มี การคมนาคมก็ไม่สะดวก เดินไปด้วยเท้ากันทั้งนั้น อาจารย์มั่นเดินรุดงค์จากเมืองอุบลฯ ถึงเมืองเชียงใหม่ ย่ำต๊อกๆ ไปด้วยฝ่าเท้า ทางจากเมืองอุบลฯ ไปเมืองเชียงใหม่ผ่านดงป่าเขาทั้งนั้น เต็มไปด้วยสัตว์ร้าย แต่ก็อาศัยที่ท่านมีศีลบริสุทธิ์ สะอาด มีคุณธรรม มีเมตตา สัตว์ร้ายก็ไม่ทำร้ายท่าน

เพราะฉะนั้น เราจึงควรมาปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเพื่อละความชั่ว แผนแห่งการละความชั่วที่เรามองเห็นได้ชัดๆ ก็คือ “ศีล” ๕ ประการ เท่านั้น ถ้าใครอยากละความชั่ว ให้



ตั้งใจแน่วแน่ ใช้ขันติ ความอดทน แล้วก็พยายามแผ่เมตตามากๆ ถ้าศีลบริสุทธิ์ จิตก็จะกลายเป็น “จิตเมตตา” ไปเอง อีกประการหนึ่ง อุบายวิธีสำหรับขจัดความอิจฉาริษยา พระพุทธเจ้าท่านว่า

“ความอิจฉาริษยา เป็นสิ่งที่ทำลายโลกให้พินาศ คือ โลกแผ่นดินนี้หรือจะ
พินาศเปล่า โลกหัวใจของเรามันจะพังเพราะความอิจฉาริษยา ทำให้ใจเกิด
กิเลส”

ดังนั้น วิธีการแก้ในปัจจุบันเราจะปฏิบัติอย่างไร เอาละ จะขอเล่าเรื่องส่วนตัวให้ท่านทั้งหลายฟัง
ก่อน เมื่อก่อนนี้หลวงพ่อก็คือเป็นสามเณรน้อย จะไปไหนก็ไม่มีใครยกมือไหว้ บางทีเขานิมนต์พระ
พระไม่พอตามจำนวน เขาจะส่งสามเณรไปด้วย หลวงพ่อเป็นเณรใหญ่ พอไปแล้วเจ้าภาพก็ว่า

“ไม่ได้นิมนต์เณร เอาเณรมาทำไม”

นี่มันเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อพุทธเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อเสาร์ กันตสีโล หลวงพ่อเสาร์สอนให้ภavana “พุท
โธ” อย่างเดียว ภavana “พุทโธ-พุทโธ-พุทโธ” เรื่อยไปจนมีชื่อเสียงโด่งดัง ชาวกรุงเทพฯ นิยมให้มา
เทศน์ไม่หยุด เพราะ “ภavanaพุทโธ” อย่างเดียว ดังนั้น ใครจะว่า “ภavanaพุทโธ” ไม่ดีช่างใคร หลวง
พ่อว่า “ภavanaพุทโธ” ดีที่สุด ทำให้หลวงพ่อก็มีชื่อเสียง มีคนสนใจฟังเทศน์ พระในกรุงเทพฯ มีเต็ม
ไปหมด ดั้นเข้ามาพระออกบิณฑบาตกัน เหลืองอร่ามทั่วบ้านทั่วเมือง เรื่องอะไรไปเที่ยวเบียดเบียน
พระบ้านนอก ไปนิมนต์พระบ้านนอกมาเสียเวลา นั่งสมาธิภavanaทำไม ก็เพราะอานิสงส์ของ “การ
ภavanaพุทโธ” นั่นเอง

อานิสงส์ของ “การภavanaพุทโธ” นอกจากญาติโยมจะนิมนต์มาเทศน์ไม่หยุดแล้ว สิ่งอื่นๆ
ก็คือ ก่อนนี้หลวงพ่อก็คือเป็นลูกชาวนา เคยอยู่แต่กระท่อม เวลานี้ก็ถูกตีกเขาก็ไปสร้างให้อยู่ ยังแถมติด
เครื่องปรับอากาศให้ด้วย สิ่งที่ไม่น่าจะถวายพระ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ เขาก็นำไปถวาย ผู้เขียนใน
กุฎิมืด ๓ - ๔ หลัง เอามาทำไม เอามาถวายพระแล้ว ให้ชาวบ้านเขาค่าพระ เดี่ยวเขาจะเป็นบาป เขา
บอกว่า “เรื่องของคนจะถวาย” เขาว่าอย่างนั้น เมื่อพระมีความสมบูรณ์ คนก็ตำหนิ “พระอะไร...
รดยนต์ก็มีตั้ง ๒ - ๓ คัน” ไม่รู้หรือว่าพระมีบุญ นี้แหละ เวลาบุญมันเกิด มันก็เป็นอย่างนี้ ญาติโยม
ทั้งหลาย เพราะฉะนั้น วิธีการขจัดความอิจฉาริษยานี้

ถ้าเห็นใครนั่งรถงามๆ

“สาธุ... ท่านมีบุญจึงมียานยนต์นั่ง”

เห็นใครอยู่กุฎหาสน์ ราคาสิบล้าน

“สาธุ... ท่านมีบุญมีวิมณอยู่อย่างกับเทวดา”

ใครเขาร่ำรวยเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี

“สาธุ... ท่านมีบุญจึงเป็นมหาเศรษฐี”

เฮ้อ... ถ้าหากเขาไปโกงรวยล่ะ เรายังจะไปสาธุเอาบุญกับเขาอีกหรือ ก็สาธุเอาซี... เขามีบุญ เขาจึง
โกงรวย อย่างเราๆ บุญไม่มี โกงที่เดียว ติดตะรางจ้อย



นี่เรื่องของเรื่องมันเป็นแบบนี้ ในเมื่อบุญมันเกิดแล้ว เอาอะไรมาถ่วงมันก็ไม่อยู่ อาตมาเคยไปอยู่ที่วัดๆ หนึ่ง พอไปอยู่แล้วทายกเขามาเทศน์สอนว่า

“มาเป็นสมภารเจ้าวัดต้องขยันเยี่ยมญาติโยมนะ”

อาตมาก็บอกว่า

“ไม่จำเป็น ทรายใดที่เราไม่มีบุญบารมีเพียงพอ เราจะตะโกนเรียกจนคอแตก เขาก็ไม่สนใจกับเรา ถ้าเรามีบุญบารมีพร้อม ต่อให้จ้างแขกยามมาเฝ้าประตู ถือตะพุด คอยตีกลองมันอยู่ มันก็ไม่อยู่หรอก”

นี่มันเป็นแบบนี้แหละ เมื่อมาอยู่ที่โคราช มีทายกคนหนึ่งมาสอนพระคุณเจ้า เรื่องการก่อสร้างว่า

“พระคุณเจ้าไม่ต้องกระตือรือร้น ขอให้สวดมนต์ภาวนา เติบงกรรม นั่งสมาธิ อยู่เท่านั้น การก่อสร้างญาติโยมย่อมอยู่”

ก็ลองๆ ปฏิบัติตามดู ไปอยู่วัดป่าตาลวัน นั่งเคี้ยวหมากคุยกับโยมทั้งวัน ผู้บังคับบัญชาบอกว่า

“เจ้าคุณชินฯ มันไม่มีงานอะไรหรอก ไปได้แต่นั่งกินหมากคุยกับโยมทั้งวัน”

มานั่งคิดว่า เราอยู่ดีๆ มีคนมาให้เทศน์สอนวันละ ๑๐๐ - ๒๐๐ คน นี่ ดีกว่าไปยกมือขอเทศน์ให้เขาฟัง ภายหลัง เพราะอาศัยการประพฤติปฏิบัติชอบ ไม่ต้องไปชวนขวายเป็นทำอะไรทั้งนั้น

“วัดหลวงพ่อก็ไม่มีกำแพง หนุจะสร้างให้เอาไหม...”

“ก็เอาซี หลวงพ่อกำลังจะฟังอยู่แล้ว...”

“หนุจะสร้างให้เอาไหม”

“ก็เอาซี”

เดี๋ยวนี้แทบจะไม่มีที่จะสร้าง บอกตรงๆ หลวงพ่อก็ไม่เคยประกาศหรือจัดงานหาเงินสร้างวัด มีแต่นั่งภาวนาอย่างเดียว เวลานี้ไปสร้างอยู่ที่ภูแก้วห่างจากวัดป่าตาลวัน ๕๐ กิโลเมตร อยู่บนหลังเขา กำลังสร้างศาลา กว้าง ๒๐ เมตร ยาว ๔๒ เมตร เดี่ยวนี้เขากำลังมุงหลังคาเสร็จแล้ว ภูหินอ่อน บอกกับคนที่ทำว่า

“เอาเพียงพื้นปูนซีเมนต์ขัดเกลี้ยงก็พอ”

เขาบอกว่า

“ไม่สมศักดิ์ศรีหลวงพ่อก็ต้องเอาหินอ่อนมาปู”

เขาว่าอย่างนี้ ก็ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นเอง ในเมื่อ “บุญ” เราทำดีถึงแล้ว

หลวงพ่อก็คิดว่า

“เราไปอยู่ที่ไหน ถ้าสมัครใจจะอยู่ที่นี้ โคนต้นไม้ต้นนี้ จะปักกลดตรงนี้ ไม่มีใครมาสร้างอะไรให้ ฉันทก็จะอยู่ที่นี้ ฉันทสมัครใจ ฉันทจะตายอยู่บนก้อนหินก้อนนี้

ประเดี๋ยวคนก็มาสร้างให้ นี่บารมีของพระพุทธเจ้า ของคุณธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงประทานไว้ ใครตั้งใจปฏิบัติปฏิบัติชอบ ย่อมเห็นผลทั้งอามิสและคุณธรรม เพราะฉะนั้น ญาติโยมทั้งหลายอย่าใจ



ร้อน ตั้งใจประพฤติปฏิบัติไป “ให้ทาน-รักษาศีล-เจริญเมตตาภาวนา” และ “โลก-โกรธ-หลง” มีอยู่ในใจ เอาไว้เป็นแรงกระตุ้นเตือนใจให้เราเกิดความทะเยอทะยายในความอยากได้ อยากดี อยากมี อยากเป็น พระสงฆ์หนึ่งสมาธิ เดินจงกรม อยู่ตลอดเวลา ตลอดวัน ยิ่งคำ เพราะอาศัยความโลภกระตุ้เตือน อยากได้มรรค ผล นิพพาน แต่เมื่อเรามีความโลภ ความโกรธ ความหลง ในใจ การใช้กิเลสให้เกิดประโยชน์ขอให้มิชอบเขต ทุกคนมีสิทธิ เสรีภาพ ที่จะแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ สุข แต่ต้องมีขอบเขต ในเมื่อเราได้สิ่งเหล่านี้มาสมปรารถนาแล้ว เรามีลาภ มีความมั่งมี เอาความมั่งมี สร้างความดี ให้ชาวบ้านเขารัก เรามียศถาบรรดาศักดิ์ เอายศถาบรรดาศักดิ์ สร้างความดีให้ชาวบ้านเขารัก เรามีสรรเสริญ สุข เอาสรรเสริญสร้างความดีให้ชาวบ้านเขารัก อย่าเอาสิ่งเหล่านี้ไปสร้างศัตรูให้ชาวบ้านเกลียดชังหน้า เศรษฐีบางท่านไปไหน กินกาแฟในร้านตลาด ชดถวยเตี๋ยวสักชามในร้านตลาดก็ไม่ได้หวาดระแวงกลัวเขาจะมาฆ่าตัวตาย เพราะอะไร เพราะเอาความมั่งมีศรีสุข เกียรติยศ เกียรติศักดิ์ ไปสร้างอำนาจ ไปสร้างความชั่วช้าลามกให้ชาวบ้านเกิดความเกลียดชังหน้า ไปสร้างศัตรูอยู่รอบข้าง ถ้าเรานับถือศาสนาพุทธ เราควรเอาคุณธรรมสร้างความดีให้ชาวบ้านเขารัก

ในท้ายที่สุดแห่งการบรรยายธรรมนี้ ขอแสดงความยินดีอีกครั้งหนึ่งที่เราท่านทั้งหลาย มีชีวิตรอดพ้นมาจากกระทงสิ้นปีเก่า ถ้าหากว่า ... สมมุติว่า มีความชั่วร้ายใดๆ อยู่ในจิตใจ ก็ขอให้สาบสูญไปกับปีเก่า ให้ดำรงอยู่แต่คุณงามความดี ปีใหม่มาถึงแล้วก็ขอให้สร้างความดีนั้นๆ ให้มากขึ้นๆ ด้วยอำนาจแห่งคุณงามความดี คือ บุญกุศลที่เกิดจากทาน ศีล ภาวนา จะเป็นบุญญาภิสังขารปรุงแต่งวิถีชีวิตของท่านทั้งหลายให้ดำเนินไปด้วยดี ประสบความสุข ความเจริญ ด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ แม้ว่าปรารถนาสิ่งใด ก็ขอให้สำเร็จตามใจปรารถนาในที่ทุกสถาน ตลอดกาลทุกเมื่อ ทั้งนี้ทั้งนั้น ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลที่เราได้ทำแล้ว

๑ แสดงธรรมที่ มูลนิธิพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต กรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๓๒



ขอท่านผู้อ่านบทความธรรมะนี้ จงเข้าถึงพระพุทธธรรมเพื่อประสบสันติสุขทุกท่านเทอญ



พิมพ์ครั้งล่าสุดเมื่อ วันเสาร์ที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ๑๒:๕๔:๑๐ น.

ปรับปรุงสำนวนและพิสูจน์อักษร โดย อ. นิธิ ศิริพัฒน์

